Het Droompareltje

Ergens ver weg in de diepe oceaan lag een parel te dromen in een open schelp. De parel had veel gezien rondom : grote vissen die kleinere verslonden zonder medelijden. De andere visjes vluchtten weg en konden ontsnappen. Soms joeg de ene vis op de andere, terwijl een nog grotere vis hen opwachtte achter een plant of een rots.

Eén dag had de parel een zwaar gedrocht naar beneden zien zinken. Het bleef levenloos op de bodem liggen. De parel had nooit eerder zo iets gezien. Het ding leek niet op een vis, een rots of andere planten die daar groeiden. Het was een groot, bruin, log ding met lange uitsteeksels en een klein wit huisje er bovenop. Het huisje leek een beetje op dat van de zeeslakken en –krabben die de parel elke dag zag voorbij kruipen. Planten groeiden en zetten zich als groene armen vast rond het ding. Na jaren waren de parel en de vissen gewoon geworden aan het vreemde wezen onderaan de rots. Het had de naam ‘de groene visrots’ gekregen en behoorde nu tot de waterwereld.

Soms zag de parel een ander gevaarlijk dier opduiken, namelijk de mensvis. Het pareltje was tot nu toe ontsnapt aan de handen van de parelzoekers, maar bijna al zijn familieleden en vrienden waren losgesneden van de rotsen onder water. Hijzelf, twee zusjes en enkele vrienden waren achtergebleven. Waar de anderen naartoe zijn en waarom ze meegenomen zijn weet de parel nog steeds niet. Ook de vissen werden soms in grote groepen meegenomen. Ze zwemmen dan met duizenden tegelijk snel vooruit tot ze plots gevangen zitten in grote vangarmen. Die worden snel daarna omhoog geheist. De vissen die kunnen ontsnappen beven een tijdje van angst maar halen achteraf opgelucht adem.

De parel miste iedereen die meegenomen was en hij was bang van de mensvis. Diegenen die achtergebleven waren konden elkaar enkel horen, omdat hun schelpen allemaal naar een andere kant opengingen. Dus vertelden ze elkaar hun dromen en praatten over de parels die verdwenen waren. Ze vroegen zich af hoe het daarboven moest zijn, hoog boven hun wereld. En waarom de rotsen en planten mochten blijven. Enkel de parels in hun schelpen werden mee naar boven genomen. De mensvissen flapperden dan met hun rare vinnen om naar beneden te duiken en verzamelden zo veel mogelijk schelpen. En ze moesten, zoals sommige andere zeedieren, op tijd naar boven gaan om lucht te happen.

Zoals in de wereld hierboven kan het in de zeewereld heel gevaarlijk zijn. Daarom waarschuwen de parels elkaar. Hoe doen ze dat ? Wanneer een parelzoeker of een ander groot zeedier dichterbij komt, klappert één van de parels één keer met zijn schelpen. Alle schelpen gaan dan dicht en het is even nacht. De parels kruipen dan diep in hun kussen en liggen uren stil. Het weespareltje verstopt zich ook en droomt zoals de andere parels : ‘Hier ben ik veilig. Hier vinden ze me nooit,...’.